

Joram

Verhaal (naar Lucas 2: 8-20).

'Joram! Vergeet je niet dat stuk uit de thora thuis nog eens goed door te nemen? Zorg dat je het de volgende keer beter kent'.

Joram hoort al niet meer wat de rabbi hem naroept. Hij stuift met z'n vrienden de straat al op. Blij dat hij buiten is, al is het daar flink warm. Maar ja, het is ook midden in de zomer, dus wat wil je.

'Tot morgen hè,' roept Joram naar z'n vrienden. Hij probeert zich een weg te banen tussen al die mensen door. Het is nog steeds een drukte van belang in het stadje Betlehem.

Al dagen lang hoor je bij de herberg de steeds terugkerende vraag: 'Is er nog ergens een plekje om te overnachten?' Maar het antwoord is nu steeds: 'Nee, het spijt ons, maar alles is vol.'

Uiteindelijk is Joram aan de rand van Betlehem gekomen. Hij woont met zijn vader en moeder en zijn drie zusjes een stukje buiten de stad. Hijgend zakt Joram neer langs de kant van de weg. Hij kijkt belangstellend naar alle mensen die langs komen. Van allerlei soorten mensen zie je: jong en oud, rijk en arm.

Kijk daar, die oude mensen die daar lopen! Met moeite komen ze nog vooruit. Ze hebben er misschien al wel een lange reis opzitten en zijn natuurlijk blij dat ze er zijn.

En moet je die mensen daar eens zien, bepakt en bezakt zijn ze. Zelfs de kinderen moeten mee helpen dragen!

Nee, dan is hij toch maar blij dat ze thuis kunnen blijven. Aan de andere kant ook wel spannend, zo'n reis naar een andere stad.

Het is nu alweer een aantal weken geleden dat er een bode naar de stad kwam. Het was een bode van keizer Augustus. Hij kwam met het bericht dat iedereen naar de stad moest gaan waar zijn familie vandaan kwam, om daar zijn naam op te laten schrijven. En vanaf die tijd zijn er steeds meer mensen naar Betlehem gekomen.

Er zijn natuurlijk ook mensen naar andere steden gegaan, maar Joram is van een familie uit Betlehem, dus kunnen ze thuis blijven.

Hé, wie komt daar aan? Joram springt overeind.

'Ha, die Ruth! Ben je voor mamma naar de markt geweest?'

'Hé Joram. Ja, inderdaad, éven groente en vis gehaald. Nou zeg, er was echt geen doorkomen aan en al die mensen van buiten willen natuurlijk ook eten kopen. Gelukkig was er nog wat over en hoeven we vanavond niet met een lege maag naar bed.' Ondertussen loopt Joram met zijn zus richting huis.

Moeder Rebekka staat al op de uitkijk. Opgelucht ziet ze hen aankomen.

'Dag Ruth, dag Joram, er was dus nog eten op de markt? Ik was al bang dat het voor vandaag niet zou lukken! En Joram, hoe ging het met de lessen bij de rabbi?'

'Och, ging wel', zegt Joram. Hij begint gauw te vertellen over de mensen die hij vandaag allemaal weer gezien heeft. Over die oude mensen, die bijna niet meer vooruit kwamen en die familie, waarvan iedereen mee moest helpen.

'Ja', zegt zijn moeder, 'het is voor de meeste mensen niet leuk om op reis te gaan. Ze moeten van heel ver komen, de meeste mensen moeten gewoon lopen en ze zijn soms dagen onderweg voor ze op de plaats van bestemming zijn. Als je hier dan familie hebt wonen is het natuurlijk leuk om die weer eens te zien. Maar als je hier niemand kent en de herberg is vol, dan moet je maar zien hoe je de nacht doorbrengt.'

'Nou', zegt Joram: 'het is natuurlijk wel een heel gedoe, maar aan de andere kant: je beleeft zo wel eens wat.' Hij kijkt verlangend naar buiten en zucht eens diep. Ruth ziet hem kijken.

'Volgens mij ruik jij het avontuur', zegt ze lachend.

'Dan heb ik misschien goed nieuws voor je', zegt zijn moeder.

Verwachtingsvol kijkt Joram zijn moeder aan.

'Wat dan?', vraagt hij.

'Gisteren heb ik met je vader afgesproken dat jij hem vandaag zijn eten zal brengen en dat je er een nachtje mag blijven. Als je dat leuk vindt natuurlijk...'

'Als ik dat leuk vind,' juicht Joram, 'natuurlijk vind ik dat leuk!'

Hij rent naar buiten om zijn slinger en stenen te zoeken. Die mag hij in geen geval vergeten. Stel je voor dat er een schaap te ver weg loopt! Dan kan hij proberen het schaap met een steentje te raken zodat het terugkomt. Zo kan hij mooi een beetje oefenen, want hij wordt zelf ook schaapherder, net als zijn vader Ruben. Joram rent weer naar binnen.

'Ah', zegt zijn moeder, 'ik zie dat je je slinger niet vergeet!'

'Nee mam, dan kan ik mooi wat oefenen bij de schapen. Wie weet komt er wel een leeuw of een beer die ik kan verjagen!', zegt Joram.

'Ho, ho! Hou jij het nou eerst maar eens bij die schapen. Dat is voorlopig meer dan genoeg zou ik zo denken', lacht moeder. Ze geeft hem nog een dikke kus.

En zo gaat Joram even later op pad. Met een waterzak fris water, brood en gerstekoeken, wat dadels en vijgen.

'Doe je voorzichtig', zegt zijn moeder nog. 'En wel doorlopen hè, en geen andere dingen doen onderweg hoor!'

'Nee mam, ik zal echt geen gekke dingen doen. Nou tot morgen dan!'

Het loopt al tegen het einde van de dag. De zon staat al laag aan de hemel, maar het is nog steeds erg warm.

Joram loopt flink door. Het is nog een klein uurtje lopen, voor hij bij de kudde zal zijn. Hij geniet van de wandeling door de velden.

Als Joram al een aardig tijdje onderweg is, ziet hij in de verte kleine bewegende stipjes. Ah, dat zal de kudde van zijn vader zijn!

Even later ziet Joram inderdaad vader Ruben, die hem al tegemoet komt.

'Daar hebben we Joram! Jongen ik ben blij dat je er bent. Alles goed thuis? Ik zie dat je ook eten hebt meegenomen.'

Joram is ook blij zijn vader te zien.

'Alstublieft, hier zijn de spullen die mamma heeft meegegeven. Ze zei dat ik vannacht hier mocht blijven! Fijn hè?'

'Ja, dat leek me een goed idee', zegt zijn vader. 'Dan kun je dat ook eens meemaken en zie ik je ook weer eens even.'

Joram kijkt naar de andere herders die de schapen bijeen drijven voor de nacht. Ezra, één van de andere herders, steekt even groetend zijn hand op. Joram helpt zijn vader mee om de schapen bij elkaar te krijgen.

Als de hele kudde tot rust is gekomen is het al bijna donker. Ze lopen naar de plek waar Ezra al bezig is om een vuur te maken. Niet alleen om je lekker bij te warmen, maar ook om de wilde dieren op een afstand te houden.

'Ha, die Joram', zegt Ezra. 'Ja, kijk maar eens goed hoe ik dat doe, want dan kan ik het later wel aan jou over laten. Ha, ha, kijk maar niet zo beteuterd, het leven van een schaapherder is geen lolletje, maar hard werken!'

De andere herders komen lachend aangelopen en kloppen Joram eens bemoedigend op de schouder. Joram lacht wat verlegen. Hij weet wel dat de herders wat ruw overkomen, maar meestal menen ze het goed.

Als iedereen rond het vuur is komen zitten wordt er gegeten.

Ook Joram doet zich tegoed aan wat zijn moeder heeft meegegeven. Hij merkt nu pas wat een trek hij heeft gekregen van de wandeling. Stil zit hij te luisteren naar de verhalen die de herders elkaar vertellen om de tijd te verdrijven.

Na het eten gaan de meeste herders slapen. Ze zullen om de beurt wakker blijven om op de kudde te passen. Als eersten zullen vader Ruben en Joram wakker blijven.

'Kom', zegt vader tegen Joram. 'We lopen nog even langs de schapen om te kijken of alles in orde is.'

Samen lopen ze langs de kudde. Zo te zien is alles rustig.

Als ze hun ronde hebben gemaakt gaan ze terug naar het vuur. Fluisterend praten ze wat.

'Hoe gaat het met de lessen bij de rabbi?', vraagt vader aan Joram.

'Nou, vandaag ging het niet zo heel erg goed. Ik kon mijn aandacht er niet zo goed bij houden. Het was ook zo warm vandaag en ...'

Plotseling houdt Joram zijn adem in van schrik. Bij hen staat een man in witte kleren en om hen heen is een stralend licht!

De andere herders zijn wakker geschrokken. Iedereen ligt voorover en beschermt zijn hoofd met zijn armen. Ze zijn doodsbang.

Voorzichtig waagt Joram het om te kijken. Hij ziet weer die man staan, in stralend witte kleren. Dit moet een engel van God zijn! Maar wat komt die hier bij hen doen?

'Wees maar niet bang', zegt de engel. 'Ik heb goed nieuws voor jullie en voor het hele volk. Vandaag is er een kind geboren in Betlehem, de stad van David. Het is Jezus de Redder, Christus de Here. En hieraan zullen jullie weten dat het waar is: jullie zullen het kind vinden in doeken gewikkeld en het ligt in een voerbak.'

Plotseling zijn er bij de engel nog veel meer engelen. Ze zingen: 'Ere zij God in de hoge en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.'

En net zo plotseling als het licht was, is het daarna weer helemaal donker.

De herders kunnen nog steeds niets zeggen.

Ezra wrijft zich eens in de ogen alsof hij zeggen wil: 'Heb ik dit nou echt gezien of was het een droom?'

Vader Ruben is de eerste die weer een woord kan uitbrengen.

'Kom, laten we gauw naar Betlehem gaan om te kijken wat daar is gebeurd en ons door de engel is verteld.'

Opgewonden gaan de herders op weg, druk pratend over wat ze zojuist gezien hebben. Wat klonk dat prachtig, zoals die engelen zongen. Zo mooi hadden ze nog nooit horen zingen.

Vader Ruben zegt tegen Joram: 'Dit kind moet de Messias zijn die ons al zolang geleden is beloofd! Je weet wel, pas heeft de rabbi jullie er nog over verteld. Over de profeet Jesaja en de profeet Micha, die al lang geleden hebben verteld dat dit zou gebeuren. Dit kind gaat ons verlossen!'

Al pratend zijn ze bij Betlehem aangekomen.

'In een voerbak, heeft de engel gezegd.' Ezra kijkt de andere herders aan.

'En een voerbak vind je?... Juist ja, in een stal natuurlijk!' Joram denkt na.

'Ja, en in de stad van David... Laten we in de stal bij de herberg gaan kijken! Het zijn vast mensen die op reis zijn. Wie gaat er anders in een stal zitten?'

Vader Ruben knikt eens.

'Ja', zegt hij, 'daar zou je wel eens gelijk in kunnen hebben. Laten we daar maar gaan kijken.'

Als ze bij de herberg zijn aangekomen, doet vader Ruben voorzichtig de deur van de stal open en kijkt naar binnen. Bij het licht van een paar olielampen ziet hij

een jonge man in het stro zitten. Naast hem ligt een jonge vrouw. Wat kijken ze blij!

'Kom toch binnen', zegt de man. 'Mijn naam is Jozef en dit is mijn vrouw Maria.' Joram loopt achter zijn vader aan naar binnen, op de voet gevolgd door de andere herders.

Nieuwsgierig kijkt Joram rond en ziet dan ook de voerbak staan.

Maria wenkt hen dichterbij.

'Kom maar kijken', zegt ze, 'vannacht hebben we een kindje gekregen. Het heet Jezus. Kijk daar maar in de voerbak.'

Schoorvoetend komen ze dichterbij en kijken voorzichtig in de voerbak. En inderdaad daar ligt het kindje, precies zoals de engel het hun heeft verteld: in doeken gewikkeld en het ligt in een voerbak.

Dan komen de tongen los en vertellen ze aan Maria en Jozef wat ze die nacht hebben meegemaakt en wat de engel hen heeft verteld.

'Dit kind is onze Verlosser die ons lang geleden al beloofd is', zegt Ezra.

Intussen komen er wat slaperige gasten uit de herberg om de hoek kijken. Ze zijn wakker geworden van het lawaai van de herders. Ze zijn verbaasd over wat ze de herders horen vertellen. Je hoort ze denken. 'Zou dat echt zo zijn? Zo'n klein kindje, kan dat ons verlossen?'

Maar Maria luistert stil naar de herders. Ze onthoudt alles wat die vertellen.

Dan, als de herders alles hebben verteld, nemen ze afscheid van Jozef, Maria en het kind.

Als ze buiten komen is het al een beetje licht. Er is een nieuwe dag begonnen.

Joram knijpt eens in zijn arm. Heeft hij dit echt allemaal meegemaakt of was het een mooie droom, en wordt hij straks wakker in zijn eigen bed? Maar nee, hij is echt wakker!

De herders loven en prijzen God, ze zingen dat het een lieve lust is.

De mensen die al vroeg op pad zijn kijken hen verbaasd na en vragen zich af wat er toch aan de hand is.

Ezra roept: 'De Verlosser is geboren, we hebben hem zelf gezien!'

De mensen schudden hun hoofd en lopen verbaasd verder. Wat die herders bezielt? Geen idee, ze zijn zeker niet helemaal in orde!

De herders gaan terug naar de schapen. Vader Ruben zegt tegen Joram: 'We zijn dicht bij huis, ga jij maar gauw thuis vertellen wat er gebeurd is. Vanavond kom ik ook naar huis.'

Joram rent op een drafje naar huis. Hij kan haast niet wachten om aan moeder Rebekka en zijn zusjes te vertellen wat hij allemaal heeft beleefd.

En hij zal blij zijn als hij daarna naar bed kan!